

Sygn. akt III AUa 575/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Elżbieta Gawda
	sędzia Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)
Protokolant: sekr. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2020 r. w Lublinie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 24 czerwca 2019 r. sygn. akt VIII U 1433/18

oddala apelację.

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Elżbieta Gawda Krzysztof Szewczak

III AUa 575/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 maja 2018 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wobec ustalenia, że nie jest niezdolna do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczona domagała się jej zmiany poprzez ustalenie prawa do renty, podnosząc przy tym, że wcześniej była uprawniona do renty, a jej stan zdrowia pogorszył się od tamtego czasu.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. domagał się jego oddalenia.

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przywrócił M. B. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia (...) do dnia (...), a nadto stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie prawa do świadczenia w przepisany terminie.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy ustalił, że M. B., urodzona w dniu (...), złożyła w dniu 21 grudnia 2014 r. wniosek o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ubezpieczona, z zawodu technik rolnik, ostatnio pracowała jako specjalista ds. analiz kolportażowych. W okresie od 21 grudnia 2014 r. do 31 grudnia 2016 r. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W dniu 24 listopada 2016 r. M. B. złożyła kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z dnia 16 grudnia 2016 r. lekarz orzecznik ZUS uznał M. B. za nadal niezdolną do pracy do dnia 31 grudnia 2017 r. Po zgłoszeniu przez Prezesa ZUS zarzutu wadliwości komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 2 stycznia 2017 r. nie stwierdziła u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Mając na uwadze to ostatnie orzeczenie organ rentowy decyzją z dnia 4 stycznia 2017 r. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Po rozpoznaniu kolejnego wniosku z dnia 27 czerwca 2017 r. organ rentowy decyzją z dnia 25 sierpnia 2017 r. ponownie odmówił M. B. prawa do renty. Wnioskodawczyni nie składała odwołań od tych decyzji.

W dniu (...) ubezpieczona złożyła kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z dnia 14 marca 2018 r. lekarz orzecznik ZUS nie uznał M. B. za niezdolną do pracy. Komisja lekarska ZUS po rozpatrzeniu sprzeciwu wnioskodawczyni rozpoznała u niej epizod depresji łagodny, zespół bólowy kręgosłupa(...) i orzeczeniem z dnia 23 kwietnia 2018 r. nie stwierdziła u M. B. niezdolności do pracy. Zaskarżoną decyzją z dnia 4 maja 2018 r. ZUS odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy podniósł, że istota sporu w sprawie niniejszej sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy, kiedy niezdolność ta powstała i jaki jest przewidywany okres jej trwania. W związku z tym Sąd I instancji dopuścił na tę okoliczność dowody z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii, neurologii, ginekologii oraz z psychologii.

Z opinii z dnia 4 września 2018 r. biegłych z zakresu psychiatrii i neurologii oraz z opinii uzupełniającej z dnia 6 listopada 2018 r. wynika, że M. B. jest częściowo niezdolna do pracy od dnia 5 lutego 2018 r. do dnia (...).

Z obu tych opinii wynika, że obecnie zasadniczym schorzeniem ubezpieczonej są zaburzenia depresyjne nawracające, epizod depresyjny o umiarkowanym nasileniu w wywiadzie, skutkujące jej okresową, częściową niezdolnością do pracy. Biegli wskazali, że ubezpieczona jest leczona psychiatrycznie ambulatoryjnie, a także była hospitalizowana w oddziale psychiatrycznym dziennym z rozpoznaniem epizodu depresji umiarkowanego. Podkreślili oni, że zaburzenia depresyjne nawracające mają charakter psychozy endogennej przewlekłej, przebiegającej z okresami naprzemiennych remisji i zaostrzeń. Powodują one znaczne trudności w funkcjonowaniu wnioskodawczyni (co ujawnia się we wszystkich dziedzinach życia) i powodują częściową niezdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych. W przebiegu leczenia ambulatoryjnego, jak i leczenia w warunkach szpitalnych, udaje się M. B. uzyskać częściową stabilizację stanu psychicznego – wyrównania nastroju i napędu psycho-ruchowego. Jednak z istoty schorzenia wynika jego nawrotowość (okresy remisji przeplatają się z nawrotami). Trudno więc mówić o jej uleczalności i odzyskaniu zdolności do pracy.

W piśmie procesowym z dnia 14 listopada 2018 r. zastrzeżenia do opinii biegłych złożył organ rentowy wnosząc jednocześnie o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychologa i psychiatry.

Biegła lekarz psychiatra, ustosunkowując się do zastrzeżeń do w/w opinii zgłoszonych przez organ rentowy, w opinii uzupełniającej z dnia 15 stycznia 2019 r. podtrzymała wnioski opinii zasadniczej i podniosła, że rozpoznane zaburzenia depresyjne mają charakter depresji endogennej. Po analizie całości danych zawartych w aktach oraz objawów zgłaszanych przez opiniowaną w postaci znacznego obniżenia nastroju i napędu psycho-ruchowego ("anhedonia"), biegła lekarz psychiatra stwierdziła, że rozpoznane zaburzenia depresyjne nie miały łagodnego

przebiegu. Ubezpieczona była hospitalizowana w warunkach oddziału dziennego, ponieważ codzienna opieka nad matką uniemożliwiała jej pobyt w oddziale stacjonarnym. Biegła wskazała, że podkreślone w opinii biegłej psycholog zaburzenia lękowe często towarzyszą stanom depresyjnym endogennym i wówczas nie należy ich utożsamiać z zaburzeniami nerwicowymi. Biegła lekarz psychiatra jeszcze raz podkreśliła, że okresowe zmniejszenie nasilenia objawów depresyjnych (poprawa napędu psycho-ruchowego przejawiająca się zwiększeniem aktywności celowej – wykonywanie różnych czynności domowych), czy wręcz uzyskanie u wnioskodawczynie czasowej eutymii, nie wyklucza dalszego trwania choroby, czy odzyskania zdolności do pracy.

Organ rentowy w piśmie z dnia 5 lutego 2019 r. wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa z oceną poziomu IQ, profilu osobowości, jak również wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu psychiatrii, składając jednocześnie zastrzeżenia do dotychczas wydanych opinii przez biegłego lekarza psychiatrę.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa oraz z opinii uzupełniającej tego samego biegłego lekarza psychiatry. Z opinii biegłego z zakresu psychologii wynika, że po przeprowadzonym badaniu wnioskodawczynie biegły ten stwierdził funkcjonowanie intelektualne w obszarze normy oraz cechy osobowości neurotycznej (wysoki poziom lęku, napięcia wewnętrznego, obniżone możliwości przystosowawcze). Biegła lekarz psychiatra w opinii uzupełniającej z dnia 8 maja 2019 r. podtrzymała dotychczasowe opinie i wskazała, że zdiagnozowane trudności osobowościowe w żadnym razie nie wykluczają występowania u wnioskodawczynie zaburzeń depresyjnych nawracających, co zostało wykazane we wcześniej wydanych opiniach.

Mając na uwadze treść opinii wydanych w sprawie przez biegłych Sąd Okręgowy nie uwzględnił kolejnego wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z nowej opinii biegłego z zakresu psychiatrii na okoliczność niezdolności ubezpieczonej do pracy. Wbrew zastrzeżeniom organu rentowego biegła lekarz psychiatra wykazała naruszenie sprawności organizmu wnioskodawczynie skutkujące niezdolnością do pracy. Za niezasadne Sąd Okręgowy uznał zarzuty o braku sezonowości objawów, zaburzeń rytmu dobowego, spadku aktywności, braku myśli suicydalnych, co, zdaniem organu, świadczy o łagodnym stopniu choroby. Biegła lekarz psychiatra w opinii zasadniczej oraz w opiniach uzupełniających wielokrotnie podkreślała nawrotowość schorzenia i okresy poprawy w wyniku hospitalizacji, występowanie okresów zaostrzeń powodujących znaczne trudności w funkcjonowaniu, zaburzenia snu ubezpieczonej skutkujące brakiem koncentracji i stanami lęku, napięcia. Natomiast myśli rezygnacyjne wnioskodawczynie wypowiadała nawet w trakcie składania wyjaśnień w toku postępowania. Fakt opieki nad matką, wykonywanie czynności domowych w okresie zmniejszenia objawów depresyjnych polega na czasowej aktywności celowej, co, zdaniem biegłej, nie stanowi o odzyskaniu zdolności do pracy ubezpieczonej. Przeprowadzone badania psychologiczne potwierdziły wysoki poziom lęku, napięcia wewnętrznego, obniżone możliwości przystosowawcze. Biegła z zakresu psychologii również podkreśliła, że zdiagnozowane u wnioskodawczynie trudności osobowościowe nie wykluczają rozpoznania zaburzeń depresyjnych o charakterze endogennym i zgodziła się z wnioskami opinii uzupełniającej wydanej przez biegłą z zakresu psychiatrii w dniu 15 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy podniósł, że w wydanych w sprawie niniejszej opiniach biegli lekarz psychiatra oraz psycholog, a więc biegli właściwi dla schorzeń rozpoznanych u wnioskodawczynie, jednoznacznie stwierdzili, że jest ona niezdolna do pracy. Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04 – LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74 – OSP 1975, nr 5, poz. 108).

Zdaniem Sądu Okręgowego wydane w sprawie niniejszej opinie spełniają wymienione kryteria i wyjaśniają sporne okoliczności.

Sąd Okręgowy zacytował następnie w kolejności treść przepisów art. 57 ust. 1, art. 12, art. 13 ust.1 i art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 53 ze zm.).

M. B. wykonywała pracę na stanowisku specjalisty ds. analiz, która charakteryzowała się przewagą wysiłku umysłowego, wymagała szczególnej koncentracji. Aktualnie z uwagi na stan zdrowia psychicznego ma ona w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do wykonywania pracy zgodnie z kwalifikacjami.

Sąd Okręgowy dalej podniósł, że zgodnie z art. 61 ostatnio powołanej ustawy przywrócenie prawa do renty następuje ex lege w razie ponownego powstania niezdolności ubezpieczonego do pracy w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa przysługującego mu uprzednio, jeżeli prawo to ustało wskutek ustąpienia niezdolności do pracy. W toku postępowania zostało ustalone, że ubezpieczona, która była uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy do 31 grudnia 2016 r., stała się ponownie częściowo niezdolna do pracy od dnia 5 lutego 2018 r., a więc przed upływem 18 miesięcy od ustania prawa do renty. W tej sytuacji należało jej przywrócić prawo do renty.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przywrócił M. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności od dnia (...), tj. od dnia złożenia wniosku o to świadczenie, na okres do dnia (...).

Biorąc pod uwagę konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego na sporne okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że nie zachodzą przesłanki określone w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do uznania odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie w terminie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości organ rentowy zarzucił mu:

1/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy osobie nie będącej niezdolną do pracy;

2/ naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

a/ art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów z przekroczeniem granic swobodnej ich oceny, a także niedostateczne wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy i przyznanie prawa do renty osobie niebędącej niezdolną do pracy;

b/ art. 217 § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu psychiatrii, mającego istotne znaczenie dla wyjaśnienia sprawy, a w konsekwencji uznanie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu psychiatrii za zbędny w związku z dostatecznym wyjaśnieniem spornych okoliczności, co doprowadziło do wydania zaskarżonego wyroku na podstawie niekompletnego materiału dowodowego.

Apelant wnosił o rozpoznanie przez Sąd Apelacyjny na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu Okręgowego oddalającego wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego, nowego biegłego z zakresu psychiatrii oraz wnosił o dopuszczenie tego dowodu w toku postępowania apelacyjnego.

W konsekwencji tych zarzutów oraz w/w wniosku organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700).

W apelacji organu rentowego przedstawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128).

Odnosząc się do zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. należy wskazać, iż obejmuje ona wszystkie wypadki wadliwości wynikające z naruszenia tego przepisu, a więc także błędy popełnione przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Naruszenie ostatnio powołanego przepisu będzie występowało w następujących wypadkach:

a/ gdy z treści dowodu wynika co innego niż przyjął sąd;

b/ gdy pewnego dowodu zebranego nie uwzględniono przy ocenie – wbrew obowiązkowi oceny całokształtu okoliczności sprawy;

c/ gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub są niedostatecznie potwierdzone;

d/ gdy sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy;

e/ ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania.

W sprawie niniejszej żaden z tych przypadków nie zachodził.

W apelacji organ rentowy podniósł, iż ocena stanu zdrowia ubezpieczonej zawarta w opiniach biegłych lekarzy psychiatry i neurologa oraz biegłego psychologa, na których został oparty zaskarżony wyrok, jest wadliwa, ponieważ pozostaje w rażącej sprzeczności z faktycznym stanem zdrowia wnioskodawczyni. Apelant zakwestionował dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę w/w opinii biegłych lekarzy psychiatry i neurologa oraz biegłego psychologa jako wiarygodnych, przekonywujących i wystarczających do uznania, że M. B. jest częściowo niezdolna do pracy, okresowo od dnia (...) do dnia (...). Dowód z opinii biegłych, podobnie jak inne dowody przeprowadzone w postępowaniu sądowym, podlega ocenie przy zastosowaniu kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując jej sąd w każdym wypadku powinien kontrolować wypowiedzi biegłych pod kątem ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłych, sposobu motywowania ich stanowiska, podstaw teoretycznych opinii oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98 – OSNC 2001, z. 4, poz. 64 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00 – LEX nr 52 544). Wnioski, które Sąd I instancji wyciągnął poddając ocenie zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym powołane wyżej opinie biegłych lekarzy psychiatry i neurologa oraz biegłego psychologa, przy zastosowaniu przy tym kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c., zostały logicznie uzasadnione i są zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Ocena niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2020 r., poz. 53 ze zm.) wymaga wiadomości specjalnych, które posiadają biegli lekarze specjaliści z zakresu schorzeń wcześniej rozpoznanych u wnioskodawczyni, w tym przypadku biegli lekarze specjaliści z zakresu psychiatrii i neurologii oraz biegły z zakresu psychologii. Trafnie Sąd I instancji przyjął, że opinie: zasadnicza wydana w sprawie niniejszej przez biegłych lekarzy psychiatrę i neurologa oraz dwie opinie uzupełniające wydane

przez biegłego lekarza psychiatrę, a także opinia wydana przez biegłego psychologa, dają wystarczający obraz stanu zdrowia M. B. z punktu widzenia dominujących u niej schorzeń.

Sąd Okręgowy, wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego na podstawie dowodów z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii i neurologii, a także opinii biegłego z zakresu psychologii. Oceniał wydane przez tych biegłych opinie zasadnicze i dwie uzupełniające w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, z poziomem wiedzy tych biegłych, sposobem motywowania ich stanowiska, podstawami teoretycznymi opinii oraz stopniem stanowczości wyrażonych w nich wniosków i uznał opinie za przekonujące. Należy przy tym zauważyć, iż odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłego za przekonujące (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04 – LEX nr 151656).

Prawidłowo Sąd Okręgowy przyjął, że w/w opinie biegłych lekarzy psychiatry i neurologa, a także opinia biegłego psychologa dostatecznie wyjaśniły wszystkie sporne okoliczności sprawy. W związku z tym nie zachodziła potrzeba uzupełniania postępowania dowodowego o dowód z opinii innych biegłych lekarzy tych samych specjalności medycznych.

Sąd I instancji przy ocenie przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym mających zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów z opinii biegłych lekarzy psychiatry i neurologa oraz biegłego psychologa, nie dopuścił się przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Określone w tym przepisie granice swobodnej oceny dowodów może bowiem naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 1999 r., II UKN 459/98 – OSNAPiUS 2000, nr 6, poz. 252; z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732; z dnia 10 listopada 1999 r., I PKN 361/99 – OSNAPiUS 2001, nr 7, poz. 216 oraz z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1446/00 – LEX nr 55 167). Organ rentowy w apelacji nie wskazał natomiast żadnych powodów, dla których w/w opinie biegłych lekarzy psychiatry i neurologa oraz opinia biegłego psychologa, na których został oparty zaskarżony wyrok, należałoby uznać za niewiarygodne. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, wydanie opinii przez biegłego lekarza psychiatrę poprzedzało przeprowadzenie badania klinicznego, co potwierdza zawarty w opinii opis tego badania (k. 11-11v). W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł nadto, że analiza dokumentacji medycznej, w tym ostatniej obserwacji w czasie leczenia w oddziale dziennym, nie potwierdziła ciężkości zaburzeń sfery psychiatrycznej wnioskodawczynie. Oceny tej nie można uznać za trafną bowiem z opinii zasadniczej i dwóch opinii uzupełniających wydanych przez biegłego lekarza psychiatrę B. S. wynika jednoznacznie, że początkowo, od 2013 r. M. B. była leczona psychiatrycznie ambulatoryjnie. Jednak wraz z upływem czasu jej stan psychiczny ulegał pogorszeniu. Nasilenie zaburzeń depresyjnych spowodowało konieczność hospitalizacji ubezpieczonej w okresie od dnia 2 lutego 2017 r. do dnia 21 kwietnia 2017 r. w oddziale psychiatrycznym dziennym z rozpoznaniem: epizod depresyjny umiarkowany. Od tego czasu, jak wynika z opinii biegłej z zakresu psychiatrii, datuje się u wnioskodawczynie częściowa niezdolność do pracy. Innej oceny stanu zdrowia psychicznego ubezpieczonej nie może uzasadniać okoliczność, że leczenie szpitalne w w/w okresie odbywało się w warunkach oddziału dziennego. Apelant zupełnie pominął tu okoliczność, że hospitalizacja wnioskodawczynie w psychiatrycznym oddziale dziennym była wymuszona koniecznością sprawowania przez M. B. w tym samym czasie opieki nad chorą matką.

Apelant uzasadniając własną ocenę stanu zdrowia wnioskodawczynie odwołał się również do opinii biegłego psychologa. Organ rentowy podniósł, że z opinii tej wynika prawidłowe funkcjonowanie intelektualne ubezpieczonej. Apelant pominął jednak tę część opinii biegłego psychologa klinicznego E. W., z której wynika, że w aktualnym badaniu psychologicznym biegła stwierdziła u M. B. cechy osobowości neurotycznej – wysoki poziom lęku, napięcia wewnętrznego, obniżone możliwości przystosowawcze. Biegła psycholog kliniczny E. W. podkreśliła, że diagnozowane u wnioskodawczynie trudności osobowościowe nie wykluczają rozpoznania zaburzeń depresyjnych o charakterze

endogennym, co zostało wyjaśnione przez biegłą lekarz psychiatrę B. S. z opinii uzupełniającej z dnia 15 stycznia 2019 r. (k. 39).

W apelacji nie została zakwestionowana ani wiedza fachowa w/w biegłych, ani dokładność przeprowadzonych przez nich badań oraz analizy dokumentacji leczenia wnioskodawczyni. Reasumując należy jednoznacznie stwierdzić, iż dokonana przez Sąd Okręgowy ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym przede wszystkim dowodów z opinii biegłych lekarzy psychiatry i neurologa oraz opinii biegłego psychologa, w pełni odpowiada kryteriom określonym w art. 233 § 1 k.p.c.

W apelacji organ rentowy wnosił również o rozpoznanie przez Sąd Apelacyjny na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 24 czerwca 2019 r. (k. 72v) oddalającego jego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego, nowego biegłego z zakresu psychiatrii i jednocześnie wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie tego dowodu w toku postępowania apelacyjnego. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił tego wniosku, ponieważ wydane w toku postępowania przed Sądem I instancji opinie biegłych są jednoznaczne i przekonujące, a zatem nie zachodziła potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych z zakresu tych samych specjalności medycznych na okoliczność wpływu rozpoznanych u wnioskodawczyni schorzeń na jej zdolność do pracy. Sąd nie ma bowiem obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii od tych samych biegłych lub innych biegłych, jeżeli już sporządzone w sprawie opinie są jednoznaczne i tak przekonujące, że określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74 – OSPiKA 1975, nr 5 poz. 108). Potrzeba powołania innego biegłego nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z dotychczas złożonych opinii, lecz musi być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowych opinii (por. wyroki Sądu Najwyższego z dni: 18 lutego 1974 r., II CR 5/74 – Biuletyn SN 1974, nr 4, poz. 64; 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99 – OSNP 2000, nr 22, poz. 807; 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00 – Legalis nr 338519; 16 września 2009 r., I UK 102/09 – Legalis nr 285249; 18 kwietnia 2013 r., III CSK 243/12 – Legalis nr 736789; 16 października 2014 r., II UK 36/14 – Legalis nr 11157450; 24 marca 2015 r., I UK 345/14 – Legalis nr 1325777 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2008 r., I UK 78/08 – Legalis nr 173090). Należy podkreślić, że nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy złożone opinie są niekorzystne dla strony. Dopuszczenie dodatkowej opinii w takiej sytuacji prowadziłoby bowiem do uwzględnienia kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie zostałaby złożona opinia w pełni ją zadawalająca, co jest niedopuszczalne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99 – Legalis nr 53777).

Odmierna ocena opinii wydanych w sprawie niniejszej przez w/w biegłych, zaprezentowana w treści apelacji, nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, a tym samym stanowi jedynie gołosłowną polemikę z merytorycznie uzasadnionym stanowiskiem biegłych sądowych.

W świetle powołanych wyżej opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii i neurologii oraz biegłego z zakresu psychologii, które Sąd Okręgowy poddał prawidłowej ocenie i w pełni podzielił, wnioskodawczyni M. B. jest częściowo niezdolna do pracy okresowo od dnia (...) do dnia (...). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. wskazał przyczyny, dla których w pełni podzielił te opinie biegłych lekarzy psychiatry i neurologa oraz biegłego psychologa i oparł na nich rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku.

W apelacji pozwany organ rentowy nie powołał żadnych nowych faktów i dowodów, które pozwalałyby na dokonanie ustalenia, że schorzenia rozpoznane u wnioskodawczyni nie powodują jej niezdolności do pracy.

Wynik prawidłowo przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego jednoznacznie wskazuje na to, że M. B. jest częściowo niezdolna do pracy od dnia (...)(data złożenia wniosku o rentę) do dnia(...). Apelant nie wykazał więc, że ubezpieczona nie spełnia wszystkich przesłanek, od istnienia których uzależnione jest prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a w szczególności, że nie jest on częściowo niezdolna do pracy. Tym samym zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 53 ze zm.) nie może być uznany za trafny.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja wnioskodawczyni organu rentowego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.